

Alverzoening

Door: C. R. Stam

Onze tegenstander, de duivel, verschijnt in de bedeling der genade Gods niet als *“een briesende leeuw..... zoekende, wien hij zou mogen verslinden”* (1Petr.5:8). Maar: *“de satan zelf verandert zich in een engel des lichts”* (2Kor.11:14), zoekende, indien het mogelijk ware, om ook de uitverkorenen te verleiden.

Als hij ooit is verschenen als een engel des lichts dan is het wel door de leer van de universele verzoening (alverzoening). In warme, tedere bewoordingen wordt uitgelegd dat God de zonde heeft ontworpen en in de wereld geïntroduceerd heeft als *“een genadig middel voor een glorieus einde”*, zodat Hij uiteindelijk iedereen met Zichzelf kan verzoenen – zelfs de duivel. Dit, zo wordt gezegd, zal de glorieuze voltooiing zijn van Gods overvloedige genade.

Maar geloof deze leugen en u wordt onmiddellijk in een wirwar van zielsvernietigende ketterijen geworpen, want er is niet één fundament van het geloof welke alverzoeners niet ontkennen in woord of in daad.

Zonde toegeschreven aan God

Als er iets is als ‘moreel kwaad’ dan hebben de Alverzoeners hun volgelingen in de meest verschrikkelijke en goddeloze godslastering geleid, want ze schrijven ‘moreel kwaad’ aan God toe.

De basis van de filosofie van de Alverzoeners is datgene wat wij zonde noemen – moreel kwaad – zijn oorsprong vindt in het hart van God, dat Hij het bedacht en ingebracht heeft voor ons bestwil en Zijn glorie.

Natuurlijk beweren de Alverzoeners niet dat God louter een goddeloos wezen is. Zo’n aanklacht kan de duivel niet verkopen. Zijn filosofie is, zoals we hebben gezegd, dat God de zonde introduceerde *“voor Zijn eigen genadig doel”*. Alverzoeners lijken de eer van God te verdedigen zoals aangegeven in hun verklaring dat God *“niet alles lief heeft, tenzij Hij een plan heeft te vervullen die het doen van kwaad rechtvaardigt”*.

Dus met honigzoete en behoedzame bewoordingen leert het dat liegen, stelen, wreedheid, ontucht en alle moreel kwaad van origine is bedacht in het hart van God als deel van Zijn *“genadig plan”* en dat de eruptie daarvan onder de mensen slechts de uitwerking van Zijn wil is. Het constante aandringen dat dit alles uit God is, is bedoeld om de mensen te overtuigen dat de zonde is uitgegaan *“van God”*; de voortdurende bevestiging dat God *“alle dingen werkt naar den raad van Zijn wil”* (Ef.1:11) is bedoeld om de mensen te overreden dat de zonde slechts de uitwerking van Zijn wil is en Hij daarom tenslotte allen met Zichzelf moet verzoenen.

Dat dit inderdaad de leringen van de Alverzoeners zijn kan gezien worden uit de volgende citaten van zijn belangrijkste vertolker van de afgelopen jaren, Mr. A. E. Knoch. Mr. Knoch zegt:

“God heeft de zonde in de wereld geïntroduceerd”.

“Zijn plan vereist de aanwezigheid van zonde. Hij maakt het een middel – de lasteraar – om het virus te injecteren in de schepping. Hij red Zijn schepselen en wint hun genegenheid”.

En dit is het waarom hij zegt dat indien ongelovigen tenslotte niet gered worden: “wij wanhopen – niet voor de ongelovige.....Wij wanhopen aan het karakter van God”.

Enige jaren geleden, toen we een gedicht van de Alverzoeners vonden, aangaande Judas Iscariot, wisten we dat we alles gezien hadden. Als titel ISCARIOT is het als volgt geschreven:

De sterren die die nacht uw verraderskus zagen,
Zagen eeuwen geleden, dat u hiervoor geboren was.
Voor deze rol koos de Schepper u toen
Als deel van Zijn verlossingsplan voor de mensen.

De aankooprijks van Hem die u hebt verraden
Smeet u neer aan hun voeten, zonder hoop, verslagenheid.
Droefheid verstikte u met sterke koorden van wroeging
Terwijl zelfvoldane Farizeeërs uw daad bevestigden.

Gehuld waren zij met grote haat, (tot Christus).
Blij dat de Galileër zijn lot had ontmoet.
Nu door de eeuwen wordt hun soort nog steeds genoemd
Die daad aan u, en tot het eeuwig vuur
Niet alleen aan u toe te schrijven, maar aan de val,
Allen die geloven dat God dit alles heeft ontworpen.

Denk hier over na! Een gedicht om het verraad van Christus, door Judas, te verdedigen! We citeren het hier om de neerwaartse weg te laten zien waartoe Alverzoening leidt. Judas kon het niet helpen dat hij zijn Meester verried. Zijn verraad was slechts een deel van Gods onveranderlijke plan! Het was de speciale dienst waarvoor God hem had gekozen!

Maar zie opnieuw naar het gedicht. Was Judas in deze zaak dan wel een verrader als hij slechts de onweerstaanbare wil van God uitvoerde? Draagt dit gehele gedicht niet de gedachte uit dat God, in plaats van Judas, deze gemene daad heeft bedreven? (niet alleen toegestaan), En als Judas “geboren” was en “gekozen.....voor deze rol”, was het dan niet uitermate onterecht van onze Heer om te zeggen: “*De Zoon des mensen gaat wel heen, gelijk van Hem geschreven is; maar wee dien mens, door welken de Zoon des mensen verraden wordt; het ware hem goed, zo die mens niet geboren was geweest!*” (Matth.26:24).

Bovendien, als Judas voor deze rol geboren was, waren dan de Farizeeërs niet geboren voor hun rol? Waarom veroordeelt de schrijver van dit gedicht hen voor hun “haat” naar Christus toe? En waarom ons veroordelen voor “het noemen van de daad” van Judas? Zijn wij niet voor onze rol geboren evenals Judas voor de zijne?

Was het verraden van Christus alleen een toneelstuk, waarin er geen werkelijk verraad was en niemand echt schuldig was? Vraag de Zoon van God, die de last van de zonde droeg. Vraag Pilatus, Kajafas, de centurion, de apostelen. Vraag Judas zelf, want hij, anders dan dit misleidende gedicht, was tenminste niet schuldig door God te beschuldigen voor zijn eigen verantwoordelijkheid voor zijn zonde. Veelmeer, gedreven door een schuldig geweten, keerde

hij terug naar de heersers, bitter belijdende: *“Ik heb gezondigd, verradende het onschuldig bloed”* (Matth.27:4). En naar aanleiding van hun antwoord gooide hij het geld in de tempel, ging weg en verhing zich.

We hebben ons uitvoerig bezig gehouden met deze zaak om te laten zien wat het gevolg is van des mensen eeuwenoude inspanning om zichzelf te bevrijden van zijn verantwoordelijkheid en schuld en om zijn eigen rechtvaardiging tot stand te brengen.

Dit alles is niet alleen strijdig met het geschreven Woord van God zelf, maar in werkelijkheid maakt het God tot de enige zondaar in het gehele universum, de leiders van de Alverzoeners zijn natuurlijk voorzichtig door dit niet te noemen, en aldus omarmen velen deze ketterij zonder zich te realiseren wat deze leer betekent. Het is begrijpelijk dat de Alverzoeners systematisch zullen vermijden dit feit onder ogen te zien, want het is de kroon op hun godslastering, en tegelijkertijd de zwakste schakel in hun zwakke ketting van argumenten.

De conclusie dat de Alverzoeners God tot de enige zondaar in het universum maken is onontkoombaar, want als God de zonde bedenkt en het uitwerkt door de mensen, dan is God de zondaar, en dus niet de mens,. Het gevolg hiervan is, als oneerlijkheid het product is van Zijn hart, hoe kan ik Hem dan vertrouwen? Als Hij het was die wreedheid bedacht, hoe kan ik Hem liefhebben?

We zijn ons er goed van bewust dat sommige Alverzoeners de zaak trachten te verwarren door er op te wijzen dat de wezenlijke betekenis van bepaalde Hebreeuwse en Griekse “originelen” anders is, dat “zonde” betekent “het missen” of “het doel missen”. Vandaar dat de mens een “doel-misser” zou zijn, begaande moreel kwaad, maar God niet, want Hij had bedacht dat de mens “het doel zou missen” en zo de veroorzaker zou zijn van de mens die het doel mist. En zo trachten ze de conclusie te ontwijken dat ze God tot zondaar hebben gemaakt. Maar als de mens heeft gezondigd, of zijn doel mist door het begaan van moreel kwaad dan moet het doel moreel juist zijn – rechtvaardigheid, heiligheid. Daarom, wat zou er gebeuren als God het zo bedacht heeft dat de mens het doel mist, door moreel kwaad te begaan, betekent dat dan dat God daardoor Zijn doel heeft bereikt? Hij zou zeker niet het moreel doelwit hebben bereikt! De Alverzoeners mogen argumenteren dat, door mensen te laten zondigen, God het doel raakt waarop Hij richtte. Ja, maar Hij mist het doel nog steeds – heiligheid – en daarom zondigde Hij, als tenminste de veronderstelling van de Alverzoeners correct is. Logischerwijs kunnen ze Hem niet de auteur van de zonde maken zonder Hem tevens de belangrijkste zondaar te maken.

Aanvullend op de Schriftpassages waaruit de Alverzoeners de gevolgtrekking halen dat God de auteur is van de zonde, citeren ze regelmatig Jesaja 45:7, waar God feitelijk zegt: “Ik maak den vrede en schep het kwaad”, ze beweren dat dit inclusief moreel kwaad is. Maar ze zijn verkeerd, want terwijl het waar is dat het Hebreeuwse woord ‘ro’ regelmatig verwijst naar moreel kwaad of op zijn minst de gedachte daaraan insluit, verwijst het veelvuldig ook naar toegebracht kwaad en dat doet het zeker in deze tekst waar het in contrast gezet is met “vrede”, en niet met rechtvaardigheid.

Het hele argument van de Alverzoeners verdedigt natuurlijk de zaak van de zondaar tegenover een heilig God. Het spreekt logischerwijze de mens vrij van alle verantwoordelijkheid en rekent zonde, alle zonde, toe aan God.

Het doet iemand huiveren om te denken dat zelfs goddeloze mensen, laat staan belijdende gelovigen, de heilige naam van God zouden kunnen verbinden met zonde, of Hem daarvan de auteur noemen, de schepper, de bedenker er van. “Zonde is een schande voor ieder mens”; hoeveel te groter zou de schande zijn om Hem de zonde toe te rekenen!

Wat zegt God er zelf van?

Maar wat zegt God hier zelf van? Door te zeggen “alle dingen zijn uit God” en dat Hij “alle dingen werkt naar den raad van Zijnen wil” (Ef.1:11) Sluit Hij dan de zonde daarbij in?

Tegengesteld hieraan lezen we in Gen.6:5,6 uit de Statenvertaling van 1946:

“En de HEERE zag dat de boosheid des menschen menigvuldig was op de aarde, en al het gedichtsel der gedachten zijns harten te allen dage alleenlijk boos was.

“Toen berouwde het den HEERE dat Hij den mensch op de aarde gemaakt had, en het smartte Hem aan zijn hart”.

Klinkt dit alsof God de zonde bedacht heeft en het geïntroduceerd heeft in de wereld voor enig genadiglijk doel? Wat kan een Alverzoener doen met zo’n passage? Of wat kunnen ze doen met Jer. 7:31, waar God van Zijn volk zegt:

“Zij hebben gebouwd de hoogten van Tofeth,.....om hunne zonen en hunne dochteren met vuur te verbranden: hetwelk Ik niet heb geboden noch in Mijn hart is opgekomen”. (Zie ook Jer.32:35).

Een Alverzoener vroeg botweg of het waar is dat de zonde ongewild door God in de wereld is gekomen. De voornoemde passage geeft voldoende antwoord aangaande deze vraag. Een ander antwoord wordt gevonden in Ef.5:6:

“Dat u niemand verleide met ijdele woorden; want om deze dingen komt de toorn Gods over de kinderen der ongehoorzaamheid”.

Om te zeggen dat de verantwoordelijkheid van de mens en de soevereiniteit van God onverenigbaar lijken te zijn is één ding. Om te zeggen dat ze dat wel zijn is geheel iets anders. Dat is de menselijke redenering verheffen boven de goddelijke openbaring.

De volgende kwestie waarnaar deze redenaars vragen is: “Waarom stond God dan toe dat de zonde in de wereld of in het universum kwam?”. Ons antwoord is dat we dat niet geheel zeker weten. God zegt en doet vele dingen die wij niet begrijpen, maar als we Hem volledig konden begrijpen zouden we aan Hem gelijk zijn. De juiste houding voor ons is in geloof te buigen voor Zijn heilig Woord en zeggen: “Ik geloof”.

Er zijn vele dingen die God zegt maar die Hij niet wenst, en toch, in Zijn soevereine wijsheid toestaat: “Zoude Ik eenigszins lust hebben aan den dood des goddeloozen? Spreekt de Heere HEERE”. (Ez.18:23). En toch sterven de goddelozen. Opnieuw: “want Hij plaagt en bedroeft des menschen kinderen niet van harte” (Klaagl.3:33). En toch worden de mensen kinderen gekweld en bedroeft.

Betekent dit dat we twijfelen aan de soevereiniteit van God? De rest van dit boek zal voldoende bewijzen leveren dat dat op geen enkele manier het geval is.

Er zullen ongetwijfeld vele vragen zijn, die onze gedachten binnenkomen, naar de oorsprong van zonde, maar de onschriftuurlijke oplossingen waartoe de Alverzoeners hun toevlucht hebben genomen roepen eerder grotere vragen op dan dat ze licht werpen op deze zaak, waardoor ze tegen het karakter van God ingaan – het fundament van ons vertrouwen in Hem.

Zonde en de menselijke verantwoordelijkheid

De uitdrukking “het doel missen” heeft een onschuldige klank, en toch houden de Alverzoeners vol dat dit de juiste betekenis is van op zijn minst sommige woorden die oorspronkelijk vertaald zijn met “zonde” in de Bijbel. Maar al was “het doel missen” ook de werkelijke betekenis, de eerste afleiding van alle Hebreeuwse en Griekse woorden voor “zonde” zouden op geen enkele manier bewijzen dat het woord “zonde”, zoals gebruikt in de Schrift, verwijst naar “het doel missen”. De afleiding van een woord beslist niet noodzakelijkerwijze zijn ware betekenis, want door de jaren heen kan het gebruik van een woord een andere betekenis krijgen.

Sir Robert Anderson schreef aangaande dit: “...het is het gebruik van een woord die zijn betekenis beslist; maar om je te laten leiden door zijn afleiding is even onwijs als het zou zijn om een man van zestig jaar te accepteren op het karakter die hij had toen hij een schooljongen was”.

Zonde is veel meer dan “het doel missen” zoals de Alverzoeners het graag noemen. Het is moreel kwaad, dat door het karakter van God verafschuwd wordt. In de Schrift komt overvloedig getuigenis voor aangaande dit feit. God haat de zonde. Zijn heilig karakter is er door bedroefd en vertoornd. Zijn rechtvaardigheid moet het veroordelen en bestraffen. Christus stierf voor onze zonden. De poel van vuur spreekt hiervan. En zullen de mensen ons nu vertellen dat God de zonde oorspronkelijk in Zijn hart bedacht en het in zijn schepselen inbracht voor hun bestwil en Zijn glorie? En trachten ze dat vanuit de Bijbel bewijzen?

Om het Bijbelvers uit Rom.5:12 naar zijn eigen leer te corrigeren beweert Mr. Knoch: “...het is niet waar dat zonde de bron is voor de dood van de nakomelingen van Adam”. “Het was de dood die de mens een verstokte zondaar maakte”. De mens wordt dus opnieuw vrijgesproken van zijn verantwoordelijkheid voor zijn zonde. Hij kan het niet helpen dat hij zondigt omdat hij zwak is vanwege het proces van het “het beroven van levenskracht” door de dood. En toch is het de gemeenschappelijke ervaring dat de mensen dikwijls zeer aanmatigend worden in hun zonde en opstand wanneer ze op hun sterkst en vol zelfvertrouwen zijn. En wie kan de waarheid ontkennen van Gods Woord aan Paulus: “*mijne kracht wordt in zwakheid volbracht*” en de reactie van Paulus: “*Zoo zal ik dan veel liever roemen in mijne zwakheden.....want als ik zwak ben, dan ben ik machtig*” (2Kor.12:9 en 10). Wie van ons heeft dit niet ervaren? Als we sterk zijn worden we vrij gauw vol van zelfvertrouwen; als we zwak zijn zullen we des te meer bidden en op Hem steunen – en daarin ligt onze werkelijke sterkte.

Stel je voor dat Rom.5:12 zodanig wordt verdraaid dat het leert dat de dood de zonde veroorzaakt in plaats van de zonde de dood; stel je voor dat geleerd wordt dat de zonde niet de oorzaak is van de dood van Adam’s nakomelingen, wanneer de Schrift toch zo duidelijk leert dat “*het loon van de zonde is de dood*” (Rom.6:23); dat “*de zonde, voleindigd zijnde, baart den dood*” (Jac.1:15) en dat “*Christus gestorven is voor onze zonden*” (1Kor.15:3).

Alverzoeners gaan verder dan dit door de mens vrij te spreken van zijn schuld en rekenen de verantwoordelijkheid voor de zonde aan God toe. Dit betekent dat God willens en wetens de boom van goed en kwaad geplant heeft in de hof om de mens te verleiden tot zonde.

Het antwoord hierop wordt gevonden in Jac.1:13:

“Laat niemand als hij verzocht wordt, zeggen: Ik word van God verzocht; want God kan niet verzocht worden met het kwade, en Hijzelf verzoekt niemand”.

God heeft de verboden boom niet in de hof geplaatst om de mens te verleiden door er van te eten, maar om de relatie tussen Hem en de mens te benadrukken als dat van een scheepsel tot zijn Schepper, als een dienstknecht tot zijn Heer.

Eén ding is zeker: als Adam op een wettige manier vrijgesteld zou kunnen worden voor zijn eerste zonde, dat dan alle mensen vrijgesteld zouden moeten worden voor al hun zonden en dan zou de grote witte troon niet meer nodig zijn.

Maar noch Adam, noch wij zullen zo licht vrijgesproken worden van onze verantwoordelijkheid. Welk argument er ook ter eigen verdediging gebruikt mag worden, de Bijbel zegt dat we in onze ongelovige staat *“kinderen der ongehoorzaamheid”* zijn en daarom *“van nature kinderen des toorns”* (Ef.2:2 en 3). Maar als het nu Gods bedoeling was dat de mensen zouden zondigen, en dat Hij alle dingen, als zodanig, werkt naar Zijn wil, hoe kan er dan iemand ongehoorzaam zijn? Als de operator het weefgetouw bediend, zijn dan niet de schietstoelen die terugwaarts gaan even gehoorzaam als die welke vooruit gaan? En waarom zouden we dan nog praten over toorn? Welke reden zou God hebben om boos te zijn over zonden, die Hij zelf gewild en bedacht heeft, om te begaan?

Verder, als God het heeft gewild en veroorzaakt dat mensen zonden begaan had Adam niet een perfecte alibi toen hij zijn zonde toeschreef aan *“De vrouw, die Gij mij gegeven hebt”*, gelijk ook Eva toen ze verklaarde: *“Die slang heeft mij bedrogen”* (Gen.3:12 en 13). En was God dan niet onrechtvaardig door hen beiden te veroordelen?

De Alverzoeners hebben de eenvoudige leringen van de Schrift vervangen door menselijke filosofieën en zullen de veroordeling oogsten van hen die ze geleid hebben tot: *“die hun gehoor van de waarheid afwenden.....tot fabelen”* (2Tim.4:4).

Als er niet zoiets is als moreel kwaad, dan is het dwaas om over schuld en genade te praten, of over veroordeling en rechtvaardiging. Maar als er wel zoiets als moreel kwaad in de wereld is dan is het de vraag, wie pleegt het? God zegt: “de mens”; de Alverzoeners zeggen: God! Zonder blikken of blozen leggen ze de gehele verantwoordelijkheid neer bij Hem.

Zoals we dus hebben aangeduid zijn de Alverzoeners reeds schuldig aan een tweetal ketterijen, door de gehele verantwoordelijkheid voor de zonde bij God te leggen verdedigt en ontlast dat de zondaar. Mr. Knoch zegt in een opmerking aangaande Joh.12:39:

“Buiten de Schrift om horen we veel over de menselijke verantwoordelijkheid, en dat degenen die het licht verwerpen het oordeel verdienen die ze zelf hebben uitgelokt. Hier moeten we even pauzeren. Deze mensen (uit Joh.12:39) hadden de meest krachtige van alle predikers gehoord en de meest verbazingwekkende van alle wonderwerkers gezien, en toch wordt ons duidelijk verteld dat ze niet konden geloven. De reden is dat de Schrift vervuld moest worden. Gods doel vereiste een zekere mate van ongeloof als wel van geloof....Om deze mensen, die

niet konden geloven, te veroordelen met onherstelbaar en onherroepelijke ondergang is ondenkbaar van God. (einde citaat).

Hier is een voorbeeld hoe Alverzoeners de Schriften verbuigen en verwarren om ze te laten overeenstemmen met hun eigen leringen.

Wij durven te zeggen dat niet één gewone lezer de conclusie uit bovenstaande passage zou trekken dat het God was die veroorzaakte dat deze Joden Christus verwierpen opdat Hij de profetie van Jesaja zou vervullen. De gedachte is eerder dat Gods Woord, uit de aard der zaak, perfect en accuraat is in zijn voorzeggingen, de zaak kon niet anders aflopen. Deze passage van Joh.12 verschaft zeker geen ondersteuning om God te beschuldigen voor het feit dat de mensen Christus verwierpen – en als het dat wel deed dan zou het tegengesteld zijn aan vele Schriftplaatsen zoals Joh.3:36, die zegt: *“die de Zoon niet gelooft.....de toorn Gods blijft op hem”*.

Wat ons het meest verbaast is dat de Alverzoeners maar doorgaan met argumenteren voor de onschuld van de mens, terwijl de Wet, die de scepter zwaaide gedurende vijftien honderd jaar, gegeven is met een speciaal doel:

“opdat alle mond gestopt worde en de geheele wereld voor God verdoemelijk zij”
(Rom.3:19).

Laat de lezer, in verband hiermee, ons niet beschuldigen voor de dubbele tong van de Alverzoeners, want het is bekend dat dezelfde schrijver die beweert dat de dood de zonde veroorzaakt, in plaats van de zonde de dood, de verantwoordelijkheid voor alle zonde toeschrijft aan God – ook verklaart dezelfde schrijver:

“Overtreding is zondigen tegen een bekende wet, die niet alleen de gebruikelijke straf met zich meebrengt, maar het toegevoegde ongenoegen van God tegen degene die Zijn voorschriften trotseert”.

Waarom er ongenoegen of straf zou zijn voor zonden waarvan het de bedoeling is dat mensen ze begaan begrijpen we niet. We weten alleen dat zulke tegemoetkomingen ongetwijfeld worden gemaakt omdat de Schrift daar te duidelijk over is om het te verdraaien, Mr. Knoch verwacht de zaak en geeft de oppervlakkige lezers de indruk dat hij achteraf gezien misschien nog niet zo ‘ongezond’ is in de leer.

Maar het grootste gewicht van de argumenten van de Alverzoeners legt de zonde rechtstreeks aan de deur van God. Het spreekt van *“de gezegende resultaten wanneer de genade groeit in de vruchtbare grond van zonde”* en zegt *“zonde is....indirect belangrijk voor de voldoening van Zijn liefde. Liefde kan niet besteed worden aan degenen die het verdienen”*.

Maar, zo vragen we, heeft God Zijn Zoon dan niet lief? Hij zondigde nooit.

Het antwoord van de Alverzoeners is: *De genegenheid van de Vader voor de Zoon.....is niet de liefde die uitgaat naar degenen die het het minst verdienen.....Het is eerder voorkeur dan liefde”*

Dus houd God van zondaren en heeft genegenheid voor Zijn Zoon! Wat een godslastering! En dat wanneer de voornaamste woorden voor liefde (agape en phileo) gebruikt worden om ons

te vertellen dat “*De Vader heeft den Zoon lief*” (Joh.3:35; 5:20). De Schriften benadrukken, op vele manieren, het feit dat de Zoon het meest kostbaarst is voor het hart van de Vader.

Laten de Alverzoeners proberen om zichzelf en het mensdom te bevrijden van de last van de zonde en de verantwoordelijkheid voor zijn aanwezigheid te plaatsen bij God, maar Hij maakt het zo helder als kristal dat Hij de aanklacht niet accepteert. Hij haat de zonde en stelt de mens voor het begaan er van aansprakelijk (Ef.2:1-3). Hij verklaart hem schuldig (Rom.3:19). Hij vordert een straf en verklaart dat ze “*des doods waardig*” zijn (Rom.1:32; 6:23).

Het is, Gode zij dank waar, dat Hij, in eeuwige genade, de plaats van de zondaar heeft ingenomen in Christus, zodat wij kunnen worden “*om niet gerechtvaardigd uit zijn genade door de verlossing die in Christus Jezus is*” (Rom.3:24). Maar deze kosteloze gift kan alleen uit genade en door het ‘geloof’ worden ontvangen nadat we hebben toegegeven schuldige zondaars te zijn voor wie Hij stierf om ons te redden.

Het standpunt van de Alverzoeners

aangaande

De verantwoordelijkheid voor de zonde

We hebben gezien dat in hun poging om aan de schuld van de zonde te ontkomen de Alverzoeners niet aarzelen om Eén Persoon aan te klagen als de enig verantwoordelijke voor alles wat er plaats vindt in het universum. Alleen God, zo beweren ze, is verantwoordelijk.

Eén passage waarnaar ze steeds weer terugkeren als bewijs voor hun bewering is Ef.1:11, waar we lezen dat God “*alle dingen werkt naar den raad van zijnen wil*”.

Vanuit hun uitleg van deze passage zou moeten blijken dat God de aangelegenheden van de mensen zo manipuleert zoals iemand een machine bestuurt, zich keren tegen heiligen, zondaren, helden, schurken, predikers, dronkaards, zoals het Hem uitkomt, om ze later allen met Zichzelf te verzoenen.

Dit is natuurlijk ver bezijden de waarheid. Degenen die zo eenzijdig de wil van God benadrukken zouden zich moeten herinneren dat God de mens naar Zijn eigen beeld heeft gemaakt en naar Zijn eigen gelijkenis (Gen.1:26). Hij schiep iemand die, als Hijzelf, een eigen wil bezat; iemand waarmee Hij gemeenschap kon hebben, of, iemand die die gemeenschap kon verbreken door ongehoorzaamheid en zonde.

Dit beeld is geschonden, maar niet uitgewist, want in 1Kor.11:7 lezen we nog steeds dat de man is “*het beeld en de heerlijkheid Gods*”. Vergelijk hem met de hoogste vorm van dierlijk leven en u zult zien dat dit waar is.

Aldus lezen we dat onze Heer, met Zijn machtige engelen komen zullen “*met vlamvend vuur wraak doende over degenen die God niet kennen, en over degenen die het Evangelie onzes Heeren Jezus Christus niet gehoorzaam zijn.....daarom zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben om zalig te worden*”, terwijl Hij aan de andere kant verheerlijkt zal worden in Zijn heiligen, zoals Hij zegt: “*overmits onze getuigenis onder u is geloofd geworden*” (2Thess.1:8,10; 2:10).

Teksten die uit hun context worden genomen worden veelvuldig gebruikt als voorwendsel en dat is zeker zo met het gebruik van Ef.1:11 door de Alverzoeners; in zijn context blijkt Ef.1:11 een boemerang te zijn voor hun theorieën.

De voorafgaande context informeert ons hoe het met Gods “uitverkorenen” gegaan is: “*Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in hem vóór de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde; die ons tevoren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus in Zichzelven, naar het welbehagen van Zijne wil*” (Ef.1:4 en 5),

En dat Hij: “*ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van zijn wil,.....om in de bedeling van de volheid der tijden wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide dat in den hemel is en dat op de aarde (niet “onder” de aarde als vermeld in Fil.2:10) is*” (Ef.1:9 en 10),

En dat wij, de uitverkorenen, een erfenis verkregen hebben: “*in hem in welken wij ook een erfdeel geworden zijn, wij die te voren verordineerd waren naar het voornemen desgenen die alle dingen werkt naar den raad zijnen wil*” (Ef.1:11).

Klinkt vers 11 nu, in deze context, als een argument dat God de auteur is van alles – zelfs van de zonde? Benadrukt het niet veel eerder Zijn soevereine controle over alles om Zijn eigen doelen uit te voeren? God is niet de veroorzaker van alles, maar Hij overheerst, en op een wonderbaarlijke wijze zorgt Hij er voor dat alles wordt uitgevoerd volgens Zijn plannen.

Aldus lezen we in Rom.8:28: “*En wij weten, dat dengenen die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen die naar zijn voornemen geroepen zijn*”.

Alle dingen zijn op zichzelf niet goed voor degenen die God liefhebben, maar Hij beheerst alles zodanig dat alle dingen uiteindelijk tezamen ten goede medewerken.

Gods soevereiniteit, onderscheiden van Zijn beweerde directe verantwoordelijkheid voor alle dingen, wordt ook naar voren gebracht door Oud Testamentische passages zoals:

“*Hij vangt de wijzen in hunne arglistigheid, dat de raad der verdraaiden gestort wordt*”
(Job 5:13).

“*Want de grimmigheid des menschen zal U loffelijk maken, het overblijfsel der grimmigheden zult Gij opbinden*” (Psalm 76:11).

Maar zijn er geen concrete bewijzen dat God alle dingen – zelfs de zonde – tot stand heeft gebracht? Schiep Hij niet, bijvoorbeeld, de duivel en verharde Hij niet het hart van Farao?

Schiep God de duivel?

De Alverzoeners leren dat God speciaal een goddeloos wezen heeft geschapen om de zonde te introduceren in de wereld, zodat Hij de slachtoffers kon redden en hun toewijding winnen. Dit wordt verondersteld een demonstratie van Zijn genade te zijn. We hebben reeds vele passages, van gelijke strekking, van leidinggevende Alverzoeners, geciteerd.

Als bewijs brengen ze zulke passages naar voren als Joh.8:44, waar we lezen van “de duivel” die “*een mensenmoorder was van den beginne*”. Het begin van de loopbaan van Satan als “duivel” en “lasteraar” was niet het begin van zijn persoonlijk bestaan. Dit moet toch vanzelf sprekend zijn.

Joh.8:44 verwijst niet naar het begin van Satan’s persoonlijk bestaan, zoals Lukas 1:2 of Joh. 15:27 niet verwijzen naar het begin waarvan gesproken wordt in Gen.1:1. De eenvoudige bedoeling is dat de duivel een moordenaar was vanaf het begin van zijn loopbaan als zodanig.

Dat de duivel niet is geschapen als moordenaar is duidelijk uit vele passages in de Schrift.

Jesaja 14:12-20 opent met een uitroep die alleen op Satan kan slaan: “*Hoe zijt gij uit den hemel gevallen, o morgenster*”. De passage vervolgt door de val en oordeel te laten zien die het resultaat zijn van zijn ambitie om zijn troon te verhogen “*boven de sterren Gods*” en om “*den Allerhoogste gelijk te worden*”.

Dit is ongetwijfeld waar Paulus, door de Geest, naar verwijst als hij waarschuwt tegen het aanstellen van een nieuweling tot opziener, “*opdat hij niet opgeblazen worde en in het oordeel des duivels valle*” (1Tim.3:6).

Ezechiël 28:11-19 kan tenslotte ook alleen maar op Satan worden toegepast. Van welk ander geschapen schepsel kon gezegd worden: “*Gij verzegelaar der som, vol van wijsheid en volmaakt in schoonheid, gij waart in Eden, Gods hof.....Gij waart een gezalfde, overdekkende cherub, en Ik had u alzo gezet; gij waart op Gods heilige berg.....gij waart volkomen in uwe wegen van den dag af dat gij geschapen zijt: totdat er ongerechtigheid in u gevonden is*”.

De oorspronkelijke val van Satan kan het moment zijn waarnaar onze Heer verwijst in Lukas 10:18, toen Hij zeide: “*Ik zag den Satan als een bliksem uit den hemel vallen*”. Het is zeker dat de Satan in de Schrift wordt voorgesteld als een gevallen wezen, niet als iemand die reeds slecht was toen hij geschapen werd. Als Satan inderdaad geschapen is als een slecht wezen, hoe kon er dan enige rechtvaardigheid zijn in zijn “veroordeling” (Joh. 16:11) of in het “triumferen” van onze Heer over hem en zijn horden op Golgotha? (Kol.2:15).

De duivel was dus van oorsprong geschapen als “*morgenster*” en was tot zijn val volmaakt, maar wanneer we de Alverzoeners er aan herinneren dat uit de aard der zaak iedere schepping van God volmaakt moet zijn, antwoorden ze “Natuurlijk! Door Satan te schapen schiep God een volmaakte duivel!”. Aldus beweegt de boosdoener de mensen om hem te excuseren – en zichzelf – en de verantwoordelijkheid voor de zonde wordt aan de voeten van God Zelf gelegd.

De duivel wordt in de Schrift gepresenteerd als een vijand van God – en als onze vijand. Als het niet zo was dan zou het ijdel en oneerlijk zijn van God om Zijn volk (Israël) te waarschuwen:

“*Zijt nuchteren en waakt; want uwe tegenpartij de duivel gaat om als een briesschende leeuw, zoekende wien hij zoude mogen verslinden*” (1Petrus 5:8).

Om zo’n waarschuwing uit te vaardigen, na de Satan speciaal er voor geschapen te hebben om de mensen te leiden in zonde en moeilijkheden, zou even vals zijn als dat ik een boosaardige

hond zou loslaten, en hem een signaal zou geven om u aan te vallen en dan schreeuwen: “kijk uit voor de hond”.

De Alverzoeners zijn er natuurlijk zeker van dat God een goed doel voor ogen had door Satan te schapen om de mensen tot zonde te bewegen, maar waarom zouden we dan voor hem gewaarschuwd worden? God laat Zich niet in met dubbelzinnigheid.

De verharding van het hart van Farao

Maar zeggen de Schriften dan niet dat God het hart van Farao verharde? Vertelde God Mozes niet van tevoren dat Hij dat zou doen?

Jazeker, maar hieruit moeten we niet de conclusie trekken dat die “arme, lieve Farao” een gevoelig en getrouw hart had die dan vervolgens door God verhard zou worden.

De uitleg van de Alverzoeners, aangaande het verharden van Farao’s hart, betreft God in oneerlijkheid, want Hij wordt verondersteld Mozes en Aäron naar Farao te hebben gezonden om te zeggen: “Laat Mijn volk gaan”; Dan als het ware in Farao’s oor fluisteren: “Doe het niet!” . Dit verwikkelt God inderdaad in zowel oneerlijkheid als onrechtvaardigheid, want, volgens deze theorie zond God Mozes en Aäron naar Farao om te zeggen: “Laat Mijn volk gaan”; om daarna Farao te beïnvloeden om ze niet te laten gaan en hem dan straffen omdat hij ze niet heeft laten gaan.

De waarheid is dat God het hart van Farao alleen indirect en door tussenkomst verharde. Hij kende de hooghartige trots van degene die zou zeggen: “*Wie is de HEERE, wiens stem ik gehoorzamen zoude om Israël te laten trekken?*” (Ex.5:2) en Hij moest hem nu dwingen om niet zo’n hoge toon aan te slaan. Hij wist dat pestilentie en verademing, oordeel en barmhartigheid, Farao’s arrogant hart alleen maar zouden verharden, maar hij zond deze:

- 1)-om Zichzelf te rechtvaardigen. (er kon nauwelijks meer worden gedaan om Farao te overreden).
- 2)-om de wereld te laten zien wat er gebeurt met degenen die Hem weerstaan.
- 3)-om Zijn kracht te tonen om de Zijnen te bevrijden.

Zoals een opmerking in de Scofield Bijbel het terecht zegt:

“Door tussenkomst (dus niet rechtstreeks of in één keer) verharde God het hart van Farao door hem te noodzaken tot een zaak waartegen hij zijn eigen hart verharde door te weigeren om het te doen”. De harten van vele criminelen zijn op dezelfde manier verhard door beide, oordeel en barmhartigheid. Zullen wij dan degenen beschuldigen die deze maatstaf (oordeel en barmhartigheid) hebben gebruikt, dat door hun toedoen de harten van de criminelen zijn verhard?

Ook leren Ex.9:16 of Rom.9:17 niet dat God Farao verwekt heeft om zijn hart te verharden en zodoende de wereld Zijn kracht te tonen. Hij verwekte hem om Zijn kracht aan de wereld te tonen, en dat is een geheel andere zaak.

Er worden drie vormen van spreken gebruikt aangaande de verharding van Farao's hart: "God verharde Farao's hart", "Farao verharde zijn eigen hart" en "Farao's hart werd verhard". We nemen aan dat alle drie dezelfde handeling omschrijven, want terwijl Farao zijn eigen hart verharde tegen de eis van God, was het God die eiste, aldus de omstandigheden creëerde in welke Hij wist dat Farao zijn eigen wil zou laten gelden, en aldus werd Farao's hart indirect (niet rechtstreeks) verhard.

Wat is dan de grote les in het verhaal van Farao: Dat God het hart van sommige mensen verhard voor hun eigen bestwil? Het verslag zal tevergeefs worden onderzocht voor zo'n gedachte. Is het dan zo dat God het hart van sommige mensen verhard voor het bestwil van anderen, in Zijn alomvattend plan, en dat beide evenzeer in Zijn wil zijn? Dit is ver van hetgeen de Bijbel leert. Het leert zelfs niet hetgeen het extreem Calvinisme vooronderstelt: dat we ons alleen maar gelukkig mogen prijzen als God ons niet verhard. Het moraal is dat God soeverein is; dat Hij ieder geschil wint, almachtig in beide, in het oordelen van Zijn vijanden en in het bevrijden van de Zijnen.

En er is nog een andere les, en dat is dat God nimmer kan worden aangeklaagd voor onrechtvaardigheid. Terwijl de Alverzoeners het voorval met Farao gebruiken om God te beschuldigen van misdaad, gebruikt Hij het zelf om Zich te rechtvaardigen. Veronderstel dat God geen oordelen had gezonden naar Farao in toenemende gestrengheid. Veronderstel dat Hij geen barmhartigheid had getoond na ieder oordeel, met uitzondering van de laatste. Farao zou dan nooit een zo volledig excuus hebben.

We hebben eenzelfde geval met de verharding van Israël. God wist dat die afvallige generatie verhard zou worden door de bewijzen en het pleiten na Pinksteren en aldus verharde Hij hen indirect door nog steeds met hen te handelen nadat ze Christus hadden gekruisigd. Maar veronderstel dat Hij hen in plaats daarvan direct had afgesneden. Ze zouden dan nooit zo een groot excuus hebben gehad voor hun verwerping van Christus. Nu was hun schuld compleet, want door oordeel en barmhartigheid, door overweldigende bewijzen en hartstochtelijke verzoeken, had Hij Zijn handen de gehele dag uitgestrekt tot een ongehoorzaam en tegensprekend volk (Rom.10:21).

Hoe ziekelijk en lasterlijk, in het licht van dit alles, zijn de argumenten van de Alverzoeners aangaande de verharding van Farao en hun verdere argumenten met betrekking tot de ongelovigen, dat "Ze zijn niet gered omdat God hen niet heeft gered, en om geen andere reden, hoe dan ook".

We geloven in goddelijke en soevereine verkiezing, maar niet in willekeurige en onredelijke verkiezing, en al helemaal niet in algehele verzoening. In aanvulling op, en verenigbaar met de soevereine wil van God, is er nog een andere zeer belangrijke reden waarom er mensen zijn die ongelovig blijven. Dat zijn degenen die op zekere dag de Antichrist zullen aanbidden, ons wordt verteld dat *"...daarom dat zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben om zalig te worden. En daarom zal God hun zenden eene kracht der dwaling, dat zij de leugen zouden gelooven; opdat zij allen veroordeeld worden, die de waarheid niet geloofd hebben, maar een welbehagen hebben gehad in de ongerechtigheid"* (2Thess.2:10-12).

De heiligheid van God betwist

We zijn het er natuurlijk mee eens dat God heeft toegestaan dat de zonde het universum is binnengekomen en dat Hij daarvoor de volle verantwoordelijkheid neemt, maar de Alverzoeners betogen dat Hij de zonde heeft bedacht en het in de wereld heeft gebracht door Satan teneinde genade te kunnen betonen, dat is echter lasteren tegen Zijn heiligheid.

We lezen dat in Zijn tegenwoordigheid de serafs riepen *“Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heerscharen”* (Jesaja 6:3). Habakuk zegt *“Gij zijt te rein van ogen dan dat gij het kwade zoudt zien”* (Habakuk 1:13).

In 1Petrus 1:15 lezen we: *“Maar gelijk Hij die u geroepen heeft heilig is, zoo wordt ook gijzelve heilig in al uwen wandel”*.

Paulus vermaant ons, door de Geest, dat we niet moeten omgaan met christenen die in zonde leven; *“met zodanigen....niet zult eten”* (1Kor.5:11). Hij vermaant ons: *“dat gij u onttrekt van een iegelijk broeder die ongeregeld wandelt”* en vervolgt met: *“tekent dien, en vermengt u niet met hem”* (2Thess.3:6,14).

Hoe kunnen zulke vermaningen van enig gewicht zijn als God Zelf, in Zijn hart, de zonde bedacht heeft, en het dag in dag uit beschikbaar stelt door mensen en engelen die Hij dan manipuleert, totdat zelfs de ongoddelijken er misselijk van worden? En hoe erg worden de fundamentele feiten aangetast door te zeggen dat Hij dit alles doet als *“een genadig middel tot een glorieus einde?”*. Dit staat zeer ver af van de genade die de Schrift verkondigt.

Nee, zonde kan nooit met recht worden toegeschreven aan God, en het is juist de zonde die de boodschap van genade zo verhoogt. Het is genade, pure genade, bewerkt door een heilig God, in Christus, door de verantwoordelijkheid voor de zonde op Zich te nemen door de straf er voor Zelf te betalen, *“de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen”*. We zouden ons onophoudelijk moeten verwonderen dat voor de schuldigen, de afkeurenswaardigen, veraf en dichtbij, de drieënige God ons aanbiedt: *“de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade”* (Ef.1:7) en dat we nu in het oor van de gemeenste zondaar kunnen fluisteren dat degene die gelooft: *“om niet worden gerechtvaardigd uit zijne genade door de verlossing die in Christus Jezus is”* (Rom.3:24).

Het standpunt van de Alverzoeners

aangaande

De rechtvaardigheid van God in de eeuwigdurende straf

Eén van de belangrijkste argumenten van de Alverzoeners tegen de eeuwigdurende straf is hoe zij denken over de rechtvaardigheid van God.

Een “God” die ongelovige zondaars zou straffen in de poel van eeuwig vuur, terwijl Hij de zonde Zelf gewild en bedacht heeft – zo’n “God” zou een monster zijn en nog erger dan de duivel. Zo is het argument van de godslasteraars.

Maar dit argument is niet zo sterk als het op het eerste gezicht lijkt.

In de eerste plaats, beide, de Schrift en logisch denken vertellen ons dat het niet waar is dat een rechtvaardig God de zonde gewild en bedacht heeft.

Ten tweede, wie zijn de gevallen, bedorven en verdoemde zonen van Adam om voorbij te gaan aan de oordelen en veroordelingen van een heilig en eeuwige God? En zal iemand wiens hart “*bedriegelijk boven alle dingen en hopeloos verdorven*” is geroepen zijn om Gods karakter te evalueren?

Zal de veroordeelde crimineel zijn mening worden gevraagd van de juistheid van het over hem uitgesproken oordeel? F. W. Grant, in zijn “De mens en de toekomstige toestand” antwoord terecht: “Grant...de mens heeft een wil dat zijn oordeel bederft, lusten die zijn verstand verleidt: erkennende dat het toegeven aan zonde het geweten afstompt en het bederft het hart nog meer (en dit zijn lessen die we elke dag ervaren); erkennende dat hij een overtreder is en niet een onpartijdige rechter is in zijn eigen zaak”.

Maar de Alverzoener antwoord zichzelf in deze zaak, want, het is onrechtvaardig voor God om de veroorzaker te zijn dat ongelovige zondaren eeuwig lijden op grond van het feit dat Hij de zonde Zelf heeft gewild en bedacht heeft, dan, om dezelfde reden is het onrechtvaardig om ook maar iemand te straffen. Waarom zouden ze gestraft worden of zelfs gekastijd voor het vervullen van de onweerstaanbare wil van God?

Het standpunt van de Alverzoeners

aangaande

De liefde van God in de eeuwige straf

Maar een God van eeuwige liefde zou zeker niet één van Zijn schepselen voor eeuwig straffen, zo argumenteert de Alverzoener, vergetende het feit dat Gods liefde oneindig is en ook de oorzaak is om te branden in verschrikkelijke toorn tegen degenen die het met verachting afwijzen, en zelfs de beschouwingen over liefde terzijde gelaten, God moet nog steeds rechtvaardig zijn

“Argumenteer toch niet zo”, zegt Mr. Robert Anderson, “laat ons denken aan koninklijke kleine kinderen in de koninklijke kinderkamer pratende over het lot van sommige beruchte criminelen, hun beslissing was dat ze hun vader zo goed kenden dat ze wisten dat hij niet ‘kon’ en niet ‘wou’ tekenen een “volmacht tot de dood”.

En opnieuw: “Het leerstuk van de Alverzoeners” zegt dezelfde schrijver, “hangt geheel af van de aanneming dat de liefde van God onverenigbaar is met het verderven van goddeloze mensen – een aanneming die geheel berust op onze eigen onwetendheid.....”.

De hier gegeven verklaringen van Anderson zijn bijna correct, maar niet geheel, want de aanneming van de Alverzoeners rust niet geheel op menselijke onwetendheid maar ook op de menselijke verdorvenheid, want we zijn eigenlijk geen onwetende kinderen! Inderdaad is zelfs de meest vrome heilige, met een goede reputatie in Christus, in zijn huidige staat geheel ongeschikt om voorbij te gaan aan de gerechtigheid of liefde van God in het straffen van de goddelozen.

Eén feit is helder: de Schrift leert de eeuwige straf van de goddelozen. We hebben reeds vele passages uit de Schrift geciteerd die dit nadrukkelijk bevestigen. Maar God heeft voor altijd de monden gesloten van degenen die dit zouden tegenspreken, in beide gevallen op grond van zowel gerechtigheid als van liefde, door in de wereld te komen en één van ons te worden, om onze beproevingen te smaken, ons lijden en onze smarten – om vervolgens als een crimineel, in onze plaats, berecht en gedood te worden.

Dus de gelovigen: *“..worden om niet gerechtvaardigd uit zijne genade door de verlossing die in Christus Jezus is”* (Rom.3:24).

Het bloed en de rechtvaardigheid van Christus zijn nu verkondigd *“opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende dengene die uit het geloof van Jezus is”* (Rom.3:26).

En aangaande Zijn liefde: *“Niemand heeft meerder liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijne vrienden”*(Joh.15:13) maar *“God bevestigt zijne liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is als wij nog zondaars waren”* (Rom.5:8) en inderdaad: *“Want indien wij vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood zijns Zoons”* (Rom.5:10).

Alverzoeners, in het algemeen, geloven natuurlijk niet dat Christus God is – een ernstige ketterij, en toch leren ze dat allen tenslotte gered zullen worden. Maar de Schriften bewijzen dat Christus God is zelfs daar waar zijn dood op Golgotha ter zake is, want Hand.20:28 verwijst naar *“de gemeente Gods..... welke hij verkregen heeft door zijn eigen bloed”*.

Het standpunt van de Alverzoeners

aangaande

De werkzaamheid van Golgotha

Het kruis van Christus, zo beweert de Alverzoener, zal allen verlossen. Zeggen de Schriften niet: *“Hij is voor allen gestorven”* (2Kor.5:15) en *“En hij is eene verzoening voor onze zonden, en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden der geheele wereld”* (1Joh.2:2).

Ja, dat is waar, maar dat bewijst niet dat allen gered zullen worden, want na de verklaring in 2Kor.5 dat Christus stierf voor allen en dat God Hem voor ons tot zonde heeft gemaakt opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in hem. (2Kor.5:15, 21) gaat Paulus, door de Geest, verder met te zeggen:

“En wij als mede arbeidende, bidden u ook, dat gij de genade Gods niet tevergeefs moogt ontvangen hebben.

“....zie, nu is het de welaangename tijd, zie, nu is het de dag der zaligheid” (2Kor.6:1,2).

Maar, zo wordt verder beweerd, dat, als de meerderheid, of slechts sommigen van Adam's geslacht, verloren zijn, zou dat een overwinning voor Satan zijn.

Maar hangt de overwinning, van Christus op Satan, af van wie de meeste volgelingen heeft?

Het vergelijkenderwijs geringe aantal geredden bepaald niet zijn overwinning maar zijn nederlaag. Het was niet zijn doel dat de mensen in de poel van vuur zouden worden geworpen, nog veel minder dat hij daar zelf in zou worden geworpen. Hij verlangde de plaats van God in te nemen, met mensen en engelen onder zijn heerschappij.

Dus Paulus, aan wie “de prediking van het kruis” was toevertrouwd, kon zeggen:

“En Gode zij dank, die ons allen tijd doet triomfeeren in Christus, en den reuk zijner kennis door ons openbaar maakt in alle plaatsen.

“Want wij zijn Gode een goede reuk van Christus, in degenen die zalig worden en in degenen die verloren gaan:

“dezen wel een reuk des doods ten doode, maar genen een reuk des levens ten leven. En wie is tot deze dingen bekwaam?” (2Kor.2:14,15 en 16).

Als de eeuwige verdoemenis van sommigen een nederlaag voor Christus betekenen zou, zou het natuurlijk ook een nederlaag voor Paulus zijn, want die verkondigde Christus dood voor allen. Paulus echter, door de Geest, bevestigt hier duidelijk dat door Christus te prediken hij altijd zegeviert en door dat te doen was hij voor God “een goede reuk van Christus”, in beide “in degenen die zalig worden en in degenen die verloren gaan”, in beide gevallen wordt het volledig bewijs gegeven van de rechtvaardigheid en de liefde van God.

Laat de lezer van deze regels zich herinneren dat zoveel als wij, in onze gevallen staat, verlangen mochten enige rechtvaardiging te vinden in het accepteren van sommige argumenten van de Alverzoeners, bedenk dan dat alleen wat God zegt er toe doet, en Zijn Woord verklaart, herhaaldelijk en eenvoudig, het grote alternatief:

“Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem” (Joh.3:36).

De belangrijkste snaren op de harp van de Alverzoener

Er is één argument dat de Alverzoeners meer dan enig ander gebruiken. Het is het volgende:

God zegt dat allen tenslotte met Hem verzoend zullen worden, en allen betekent ook allen, niet sommigen, dus waarom zullen we er nog verder over redeneren? Waarom het niet in geloof aannemen?

Een goed en onverkort Engels woordenboek zal bewijzen dat, tenminste in die taal allen niet altijd betekent zonder uitzondering. Ook kan het niet betekenen allen zonder onderscheid tenzij aangeduid door een woord als soort of wijze, of uitgedrukt in het aangaan van verwantschap.

Het kan betekenen allen zonder uitzondering, als in “Ze waren allen aanwezig”. Of er kan mee worden bedoeld de grootst mogelijke, als in kom met alle spoed. Het kan betekenen: Waarom al die opschudding? Het kan gebruikt worden in figuratieve zin, als in: Ze waren allen nerveus. Of het kan worden gebruikt in een meer algemene manier van een gezamenlijk aantal, als in: Alle dames zijn aan het winkelen .

In niet één dan alleen in de eerste van bovenstaande zinnen betekent allen, allen zonder uitzondering, en zelfs daar wordt het aangeduid met het woord “ze”.

En hoe staat het met de woorden die vertaald zijn met allen in onze Bijbels? Moeten we naar de universiteit gaan voor de definities van dat woord? Of zullen we gedachteloos zijn uitleg accepteren dat “alles betekent alles?”. Dat doen we niet. We zullen ons als Bereërs (Hand.17:11) gedragen en ons direct tot de Schrift wenden om te zien of deze dingen zo zijn. Als we dan de context onderzoeken en Schrift met Schrift gaan vergelijken leren we, in ieder apart geval, de bedoeling van de Geest.

Laat ons dan gaan naar zulke Schrift passages die hierop betrekking hebben en de meeste van deze passages noemen de Alverzoeners zelf om te bewijzen dat allen tenslotte gered zullen worden.

Mattheüs 17:11

“Doch Jezus antwoordende, zeide tot hen: Elia zal wel eerst komen, en alles weder oprichten”.

Terwijl deze passage, door de verdedigers van de Algemene Oprichting, jaren geleden werd gebruikt, wordt het nu niet meer algemeen gebruikt door de Alverzoeners. Waarom niet?

In Kol.1:20 lezen we dat God “alle dingen” tot Zichzelf zal verzoenen. De Concordant Vertaling vertaalt dit met “de wereld” en geeft aan dat deze passage Alverzoening leert. In Matth.17:11 lezen we dat Elia zal komen om weder op te richten “alle dingen”, dezelfde vertaling vertaald het gewoon met “alles” en verbind het met Hand.3:21, waar we de verklaring vinden: “Het heeft geen verwijzing naar menselijke bestemming...”. Maar waarom niet? Als de verzoening van “alle dingen” in Kol.1:20 algehele verzoening leert, waarom leert dan het wederoprichten van “alle dingen” in Matth.17:11 geen algehele verzoening?

De uitgevers van de Concordant Vertaling werden gedwongen tot deze inconsequentie omdat anders Matth.17:11 het herstel van alle dingen zou leren, zonder uitzondering, door Elía, en dat dan vóór de wederkomst van Christus, het duizendjarig vrederijk en de grote opstand die daarop volgt.

Johannes 12:32

“en ik, zoo wanneer ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal ze allen tot mij trekken”.

Ten eerste leert deze passage niet dat onze Heer alle mensen naar Zich toe zal trekken om ze te redden. Degenen die ongelovig dit leven verlaten zullen voor Hem komen te staan voor de grote witte troon.

Het is duidelijk dat “allen” hier wordt gebruikt in algemene zin voor een gezamenlijk aantal. In Joh.6:44 lezen we dat niemand tot Christus kan komen tenzij de Vader hem “trekt”. En het is door Christus, verhoogd aan het kruis, dat Hij hen trekt. Alleen degenen die in geloof Zijn dood, als betaalmiddel voor hun zonden aannemen, zijn gered.

Handelingen 3:21

“Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen”.

Dit is een andere passage die gebruikt werd door de verdedigers van “universeel herstel”, maar het vers gaat verder met: *“...wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van alle zijne heilige profeten van alle eeuw”.*

Hoeveel van de profeten hadden de wederoprichting of verzoening voorzegd van allen? Niet één! Hoe kan dan deze wederoprichting of herstelling, gesproken door alle de profeten, dan verwijzen naar een universele wederoprichting van mensen tot God? Deze “wederoprichting” moet inderdaad worden aangemerkt als de ondergang van degene die in opstand komen (vers 23). Hoe kan dit vers dan verwijzen naar de behoudenis van allen?

Deze passage verwijst naar de “wederoprichting” of ‘de zaken recht zetten’, van die dingen die fout zijn gegaan door Israëls ongeloof en afval – en dat is het thema van profetie.

Romeinen 11:26

“En alzóó zal geheel Israël zalig worden; gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Sion komen, en zal de goddeloosheden afwenden van Jacob”.

Deze passages wordt eveneens gebruikt door sommige Alverzoeners. Het “geheel” hier, zeggen ze, leert duidelijk dat niet één, die ooit een lid is geweest van het uitverkoren geslacht, verloren gaat.

Opgemerkt moet worden dat deze behoudenis van “geheel Israël” plaats zal vinden wanneer “De Verlosser uit Sion komen zal”. Dit is nauw verwant aan hetgeen we lezen in Hand.3:20-23 met betrekking tot de “wederoprichting aller dingen” bij de terugkomst van Christus. En daar wordt uitdrukkelijk verklaard dat *“alle ziel die dezen Profeet niet zal gehoord hebben, uitgeroeid zal worden uit den volke”* (Vers 23).

Hoe kan Rom.11:26 dan leren de redding of verzoening van alle Israëlieten die ooit hebben geleefd? Wat het wel leert is de redding van Israël als volk, geheel Israël in de tijd dat Christus verschijnt uit Sion om *“de goddeloosheden afwenden van Jacob”.*

Toen onze Heer op aarde was waarschuwde Hij Zijn verwerpers: *“zoo wie gelasterd zal hebben tegen den Heiligen Geest, die heeft geene vergeving in eeuwigheid”* (Mark.3:29) en het verslag in Handelingen toont aan hoe velen er die onvergeeflijke zonde hebben begaan. Zo zei onze Heer ook van Judas: *“het ware hem goed zoo die mensch niet geboren ware geweest”* (Matth.26:24) en bij een andere gelegenheid noemde Hij hem: *“de zoon der verderfenis”* (Joh.17:12). Hoe kan Rom.11:26 dan de behoudenis leren van alle Israëlieten die ooit hebben geleefd?

1Korinthiërs 15:22, 28

“Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzóó zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.

“.....opdat God zij alles in allen”.

Vers 22 schijnt voor Alverzoeners een tekst te zijn die hun leer volkomen omarmd. De opmerking in de Concordant Vertaling leest: “De algemeenheid van de dood, door Adam, is buiten kijf, dus wordt ons verteld: “in Christus zullen allen levend gemaakt worden”.

Maar hun probleem is dat, terwijl de Schrift duidelijk leert dat alle mensen “in Adam” waren en van hem afkomstig zijn, zij in het geheel niet leren wie “in Christus” zullen zijn.

Als 1Kor.15:22 alleen verwijst naar lichamelijke opstanding, dan heeft het woord “in” een behulpzame betekenis. Allen sterven ter wille van Adam: allen zullen opgewekt worden ter wille van Christus. Dit ontkennen wij niet en de Alverzoeners ook niet.

Maar in 1Kor.15:22 betreft het ook duidelijk de opstanding van hen die “in Christus” zijn, want vers 23 gaat verder met: “Maar een iegelijk in zijne orde: de eersteling Christus, daarna die van Christus zijn in zijne toekomst”. Let op dat de tekst niet vervolgd met te spreken van de opstanding van hen die niet “in Christus” zijn. Het handelt alleen over de opstanding van degenen die “in Christus” zijn. Zij waren “in Christus”, ze “slapen in Jezus” en zullen “levend gemaakt worden” in Hem. Dus is de bedoeling van vers 22 als volgt: “Als in Adam allen (die in hem zijn) sterven, zo zullen allen in Christus (die in Hem zijn) levend gemaakt worden”.

Opmerking van de vertaler (ter overdenking): Over de gemeente, het lichaam van Christus, wordt eerst gesproken in 1Kor.15 vers 51 t/m 58. De Opname is namelijk een verborgenheid. Ook de koninkrijksgelovigen waren in Christus, zie Hand.19:4. (einde citaat).

We voegen dus geen woorden aan de Schrift toe, maar leggen de bedoeling uit dat als iets duidelijk is dan is het dit wel, terwijl we aan de ene kant de dood hebben van degenen die in Adam zijn, en aan de andere kant hebben we het levend maken van hen die “van Christus zijn”, die “in Hem” zijn. Dit laatste kan niet gezegd worden van degenen die opgewekt worden om voor de grote witte troon te verschijnen.

Het is “daarna” (vers 24-28), na het levend maken van degenen die van Christus zijn, dat God zij “alles in allen”, en dat door oordeel, niet door verzoening. God wordt alleen “alles in allen” na dat “alle dingen aan Hem (Christus) onderworpen zullen zijn”.

Filippenzen 2:9-11

“Daarom heeft hem ook God uitermate verhoogd, en heeft hem eenen naam gegeven welke boven allen naam is,

“opdat in de naam van Jezus zich zoude buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn,

“en alle tong zoude belijden dat Jezus Christus de Heere is tot heerlijkheid Gods des Vaders”.

Het woord “alle” (in de KJV, vertaald met: “iedere”) in ieder van de genoemde verzen is van hetzelfde Griekse woord dat dikwijls wordt vertaald als “allen” op andere plaatsen. De Alverzoeners zijn er zeker van dat het leert dat allen tenslotte gered zullen worden.

Leert Rom.10:9 niet, zeggen ze, dat “indien gij met uwen mond zult belijden den Heere Jezus.....zoo zult gij zalig worden”. En leert Fil.2:11 niet dat “alle tong” zal op een dag “belijden dat Jezus Christus de Heere is”?

Het antwoord is: Nee. In Rom.10:9,10 is belijdenis gekoppeld met geloven met het hart. In Fil.2:9-11 is dat niet zo. Hier is het eerder gekoppeld aan het buigen van allen, zelfs inclusief duivelse wezens, voor Christus. Wanneer dit gebeurt is het met het hart geloven dat God Christus heeft opgewekt uit de dood niet meer ter zake, want Zijn opstanding zal dan vanzelfsprekend zijn.

Rom.10:9,10 is duidelijk een zich voornemen. Fil.2:9-11 is een voorzegging. Belijdt nu Christus als Heer in waar geloof, en volgens Rom.10:9,10 zal je dan gered worden. Door dit te weigeren zal je volgens Fil.2:9-11 op een dag gedwongen worden om het te doen.

Aldus leert Fil.2:9-11 algehele onderwerping en geen algehele verzoening.

Efeziërs 1:9,10

“ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van zijnen wil, naar zijn welbehagen, hetwelk Hij voorgenomen had in Zichzelven,

“om in de bedeeeling van de volheid der tijden wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide dat in den hemel is en dat op de aarde is”.

Deze passage, evenals de voorgaanden, bewijst geen algehele verzoening, want de uitdrukking “alles tot één te vergaderen” betekent eenvoudig “samenvoegen”. In Rom.13:9, waar vele geboden in één zin worden opgesomd, is deze zelfde uitdrukking vertaald met “als in eene hoofdsom begrepen” en zelfs de “Concordante vertaling” vertaalt het met “samenvoegen” in Ef.1:10.

Het feit dat zelfs heden ten dage onze Heer Hoofd is over alle overheid en macht (Kol.2:10) inclusief de overheden en machten in de hemelse gewesten waartegen de gelovigen nu strijden (Ef.6:12) zou dat genoeg bewijs moeten zijn dat het toekomstige samenvoegen in Christus niet de verzoening van allen kan betekenen.

Ef.1:10, leert eenvoudig dat er een dag zal zijn dat God alle dingen samen zal voegen in Christus. In elk geval zijn alleen de dingen “in de hemel” en “op aarde” hierbij inbegrepen.

Kolossenzen 1:19,20

“Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zoude;

“en dat Hij door Hem vrede gemaakt hebbende door het bloed zijns kruises, door hem, zeg ik, alle dingen verzoenen zoude tot Zichzelven, hetzij de dingen die op de aarde zijn, hetzij de dingen die in de hemelen zijn”.

Hier moet nauwkeurig worden gelet op de nadruk in deze passage. Vanuit de verklaringen van de Alverzoeners zou iemand bijna veronderstellen dat de woorden “alle dingen” twee keer worden herhaald, terwijl dit in feite het geval is met de woorden “door Hem”.

Deze passage verklaart niet dat de Vader alles met Christus zal verzoenen, maar veeleer dat het des Vaders welbehagen was dat er vrede gemaakt was door het bloed van Zijn kruis, om alles tot Zichzelf te verzoenen “door Hem”, en om dat te benadrukken wordt het “door Hem” twee keer herhaald. Er is, met andere woorden, maar één weg voor verzoening van allen: ”door Christus”. Er is geen andere weg, want het is door het bloed van Zijn kruis dat de Vader vrede heeft gemaakt.

Het is waar dat in Kol.1:16 twee keer de term *ta panta* wordt gebruikt waar gezegd wordt dat “alle dingen” door Hem geschapen zijn, maar de term *ta panta* zelf betekent niet noodzakelijkerwijs “allen” zoals bijvoorbeeld in 1Kor.15:27, want daar verklaart de passage zelf dat het geheel duidelijk is dat God is uitgesloten. Inderdaad, het duidelijk omschreven punt in deze term, “de allen” brengt dat herhaaldelijk naar voren. Ook ligt de nadruk in Kol.1:20 niet op de algemeenheid van de verzoening, maar veeleer op des Vaders welbehagen betreffende de enige weg tot verzoening: “door Hem”.....”door Hem, zeg Ik”.

1Timotheüs 2:4-6

“welke wil dat alle menschen zalig worden en tot kennis der waarheid komen.

“Want daar is één God, daar is ook één middelaar Gods en der menschen, de mensch Christus Jezus,

“die zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde de getuigenis te zijner tijd”.

De Alverzoeners beweren hier dat als God de redding verlangt van allen, maar “het niet kan” volbrengen, dan is Hij niet almachtig, en als Christus Zichzelf heeft gegeven als een rantsoen voor allen maar allen worden niet gered, dan heeft Hij niet bereikt hetgeen Hij wou bereiken.

Dit argument mag overtuigend klinken totdat we ons realiseren dat het hier om verlossing van de zonde gaat, en niet om louter tegenspoed. Dus “het niet kan” krijgt een nieuwe betekenis. Hij kan, moreel gezien, ongelovigen redden en, ofschoon het het verlangen van Zijn hart is om ze te redden, zal Hij het niet doen.

Omgekeerd zijn er dingen die God zegt die Hij niet verlangt, en die toch plaats vinden zoals we gezien hebben. *“Zoude Ik eenigszins lust hebben aan den dood des goddeloozen? Spreekt de Heere HEERE”* (Ez.18:23). En toch sterven er goddelozen. En opnieuw: *“want Hij plaagt en bedroeft des menschen kinderen niet van harte”* (Klaagl.3:33). En toch worden de mensen kinderen gekweld en bedroefd.

Er moet speciale aandacht gegeven worden aan 1Tim.2:4-6 in zijn context. Een vermaning voor alle mensen te bidden wordt gevolgd door de bewering dat God wil dat allen gered worden en dat Christus Zichzelf gaf als een rantsoen voor allen. Omdat God de redding van allen verlangt en omdat Christus Zichzelf gaf als een rantsoen voor allen, zouden wij, Zijn volk, een gelijk verlangen moeten hebben en daarom bidden voor allen.

1Timotheüs 4:10

“...God, die een behouder is aller menschen, maar allermeeest der gelovigen”.

Het is altijd moeilijk voor ons om te begrijpen hoe Alverzoeners de woorden van de Geest hier gebruiken en trachten te bewijzen dat tenslotte allen gered zullen worden. Als God allereerst de Behouder is van hen die geloven, dan is Hij niet de Behouder van gelovigen en ongelovigen op gelijke wijze.

Als Hij allereerst de Behouder van degenen was die niet geloven; de Alverzoeners beweren vanuit deze passage dat het waar is, dan zou dat blijken een groot wonder te zijn als Hij op enige dag zelfs de ongelovigen zou gaan redden. Maar er wordt duidelijk gezegd dat Hij allereerst de Redder is van hen die geloven. De voor de hand liggende betekenis is dat terwijl Hij potentieel de Behouder van allen is, Hij daadwerkelijk de Behouder is van degenen die geloven, zoals de reddingboei die op de wal ligt potentieel de redder is van allen die daar zijn, is hij daadwerkelijk de redder van degenen die aan het verdrinken is.

Allen zullen niet gered worden

Maar u kunt nog steeds gered worden

In het licht van dit alles is de bewering dat “alles betekent alles” slechter is dan het af te doen met onbeduidend. God geeft overvloedige genade aan allen die het accepteren, maar laat niemand veronderstellen dat Hij tenslotte allen red ongeacht hun houding naar Zijn Zoon en Zijn volbrachte werk. Laat de mensen praten wat ze willen, het ernstige Woord van God blijft er bij dat er zijn, - en helaas teveel – “*welker einde is het verderf*” (Fil.3:19). Ja, “*welk zal het einde zijn dergenen die het Evangelie Gods ongehoorzaam zijn?*” (1Petrus 4:17).

Tot onze ongelovige vrienden zeggen we dan ook:

“En wij als medearbeidende, bidden u ook, dat gij de genade Gods niet tevergeefs moogt ontvangen hebben.

“Want Hij zegt: In den aangenamen tijd heb Ik u verhoord, en in den dag der zaligheid heb Ik u geholpen: zie, nu is het de dag der zaligheid” (2Kor.6:1 en 2).

“Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden” (Hand.16:31).

Grootschalige ketterij

Wij geloven dat we reeds voldoende hebben aangegeven dat de moderne Alverzoeners leer niet alleen ongezond is op één of twee punten van de leer; het is ketterij op grote schaal. Het ontkent praktisch alle fundamenten van het geloof door duidelijk omschreven verklaringen of directe gevolgtrekkingen. Onder de grote leerstukken uit de Schrift die ze, feitelijk of in uitwerking, verwerpen zijn de volgende:

De heiligheid van God. Eén van de eerste, huidige, vertegenwoordigers van de Alverzoeners aarzelt niet om te verklaren dat alleen God uiteindelijk verantwoordelijk is voor de zonde omdat Hij het liet ontstaan. In zijn aantekeningen op Johannes 8 en 9, in de “Concordant Vertaling”, zegt hij: “God heeft de zonde geïntroduceerd in de wereld”. “Zijn doel vereist de aanwezigheid van zonde. Hij heeft een middelaar gemaakt – de Lasteraar – om dat virus te injecteren in de schepping. Dan red Hij zijn schepselen en ontvangt hun genegenheid”.

Dus onderdrukking, hebzucht, haat, lust, etc., waren oorspronkelijk door God bedacht, niet in het hart van Satan maar in het hart van God, en God, en niet Satan, wordt “de vader van de leugen”. Kan er nog een gemenere aanval worden gedaan op de heiligheid van God?

De afvalligheid van Satan. Dit wordt ook ontkent. Een passage in 1Joh.3:8 welke verklaart dat “*de duivel zondigt van den beginne*” wordt gebruikt om te bewijzen dat God opzettelijk een goddeloos iemand heeft geschapen om de zonde in de wereld te introduceren. Menselijke verantwoordelijkheid, door het ontkennen van dit feit, volgt logischer wijze. In een aantekening op Joh.12:39 verklaart de “Concordant Vertaling” dat “Buiten de Schriften om horen we veel over menselijke verantwoordelijkheid”, maar dat er tenslotte sommigen waren die “niet konden geloven”, omdat “Gods doel een zekere mate van ongeloof vereist” om de man, die niet kan geloven, te verdoemen” is ondenkbaar voor God wordt ons verteld. Zoals we hebben gezien leert de onderhavige passage in geen geval dat God de veroorzaker is dat deze Joden Christus verwierpen, maar veeleer dat Zijn geïnspireerde voorzeggingen over hen niet onjuist waren.

Menselijke schuld. Ook dit wordt in feite ontkend. Als zonde zijn oorsprong vindt in het hart en gedachten van God en Hij speciaal een goddeloos wezen heeft geschapen om “het virus te injecteren” in het menselijk ras, en Hij uiteindelijk alleen verantwoordelijk is voor de aanwezigheid van de zonde, hoe kan de mens dan schuldig worden gehouden? Waarom was het van Adam dan verkeerd door zich te verdedigen met: “De vrouw, die Gij bij mij gegeven hebt” en Eva voor haar antwoord: “Die slang heeft mij bedrogen”? (Gen.3:12,13). En waarom zou Satan niet mogen antwoorden: “U heeft mij zo geschapen?”. En zou God in zo’n geval niet volkomen onrechtvaardig zijn geweest door over alle drie een vloek uit te spreken?

In Mr. Knoch’s “Overdracht van zonde” wordt verder stilzwijgend de ontkenning van menselijk schuld aangevoerd als hij zegt: “.....is het niet waar dat de zonde de oorzaak is van de dood van de nakomelingen van Adam.....het was de dood die de mens een zondaar maakte”. Verwijzende naar het “proces van levensberoving” door de dood, en niet de zonde, beweert hij: “Ze zijn geboren om te sterven, en dat is wat ze belet om rechtvaardig te handelen”. “Zonde is een bijproduct van sterfelijkheid”.

Om door zulke pogingen te ontkomen aan de schuld door de zonde antwoord Gods Woord ons dat de Wet speciaal is gegeven “*opdat alle mond gestopt worde en de geheele wereld voor God verdoemelijk zij*” (Rom.3:19). Rom.8:33 zegt: “*Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods?*”. Als de beweringen van de Alverzoeners terecht zijn zou er moeten staan: “Wie zal ook maar iets ten laste leggen aan een ander?”.

Zonde. Zelfs de kracht van het woord zonde zelf wordt geneutraliseerd door de Alverzoeners. Eerder wijzende op alleen zijn wezenlijke betekenis dan tot hetgeen er werkelijk van wordt gezegd, zonde wordt simpel verondersteld te zijn een missen van het doel. In plaats van “moreel kwaad”, zijn ware naam, “zonde” te geven, laat Mr. Knoch spoedig zien wat zijn opvatting van moreel kwaad is, want hij vervolgt met te zeggen: “Gebrek om zich te schikken in enige standaard”, zelfs niet aan de natuurlijke wetten, “dat is zonde”. Doordat hij zonde “een misser, een fout, een gebrek” noemt beschrijft hij een voorval waardoor hij denkt een lijn te gooien over de boomtak, en beweert: “we belijden dat we vele malen zondigden voordat de taak was volbracht”. “Volwassen overweging” zegt hij: “ontkent niet dat sommige zonden veel meer zijn dan slechts een vergissing maar deze zijn slechts verergerde vormen van de centrale gedachten. Als God allen aanklaagt voor de zonde beweert Hij niet dat allen schuldig zijn aan de gruwelijkste overtredingen.....maar dat allen fout zijn”.

Dit is zijn opvatting over zonde. Geen wonder dat hij zich van de term “moreel” wil ontdoen in deze discussie en beledigd is omdat wij het gebruik ervan volhouden.

Ongehoorzaamheid. In Ef,2:2 worden ongelovigen genoemd “*kinderen der ongehoorzaamheid*”, maar de Alverzoeners zwakken dit af door uit te leggen dat “alles uit God is”, en “dat God het universum bestuurt in overeenstemming naar den raad van Zijnen wil” en door te vragen: “heeft er iemand Zijn bedoeling weerstaan? “. Maar als deze passage de uitleg van de Alverzoeners ondersteunt hoe kan er dan zoiets zijn als ongehoorzaamheid of hoe kan er iemand buiten de wil van God zijn, want vervullen niet de moordenaar, evenals de man van God, beide de bedoeling en de wil van God? Of was de dader van de moord God zelf?

Genade. Alverzoeners hebben heel veel te zeggen over genade, maar, als zonde niet de zonde is die de Bijbel veroordeeld, dan is genade niet de genade die de Bijbel aanbiedt. Zoals we hebben gezien in Ef.2:2-5, is genade Gods grote barmhartigheid en liefde naar de schuldigen, de afkeurenswaardigen. Als God bedoelde en veroorzaakte dat wij zouden zondigen is het slechts rechtvaardig als Hij ons van al zijn effecten bevrijdt.

Vergeving. Ef.1:7 verzekert de gelovigen dat ze “de vergeving der misdaden, naar den rijkdom zijner genade” hebben. Maar als de theorieën van de Alverzoeners waar zijn, kan de ongelovige terecht protesteren: “Vergeving! Waarvoor? God bedoelde dat ik zou zondigen; Hij is de veroorzaker dat ik zondig. Hij bewerkt de zonde door mij om Zijn plannen te volbrengen. En nu zou Hij me vergeving moeten schenken?”

Rechtvaardiging is een andere Bijbelse leer die, ofschoon in woord verkondigt, wordt de uitwerking er van in feite ontkent door de Alverzoeners. Als het Gods bedoeling was dat de mens zou zondigen, en door de mens de zonde uitwerkt, waarvan moet de mens dan gerechtvaardigd worden? Zou hij dan niet veeleer antwoorden aan God: “Hoe kan ik U rechtvaardigen voor het mij in zonde en ongerechtigheid trekken en mij er vervolgens van te verlossen?”.

Verlossing door genade en door geloof. “Door de eeuwen heen”, zegt Knoch: “zal het geloof niet belangrijk zijn voor Verlossing”. “Degenen die geloven zijn gered door Zijn genade.....degenen die niet geloven worden gered door Zijn oordelen....”. De redding van de ongelovige zal zijn door “zien” en niet door geloof.

Dit wordt gezegd, ondanks dat Hebr.11:6 verklaart dat “zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen” en ondanks Joh.3:36 degene waarschuwt die niet gelooft: “*die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem*”.

Het belangrijkste onderscheid tussen de Geredden en de Verlorenen. Voor de Alverzoeners is het zo dat allen potentieel gezien zijn gered. Het mag voor sommigen iets langer duren, dan voor anderen, om in het bezit te komen van behoudenis, maar God zal ze daar onvermijdelijk heen leiden.

Maar waarom zegt Rom.8:28 dan niet dat God alle dingen doet meewerken ten goede “voor alle mensen?”. En waarom verteld Rom.8:30 ons dat: “*die Hij tevoren verordineerd heeft.....dezen heeft Hij ook verheerlijkt?*”. Waarom staat er niet dat Hij allen zal verheerlijken?

Gebeden. Wat valt er, volgens de filosofie van de Alverzoeners, nog te bidden? Waar moet iemand voor bidden? Zou hij bidden voor de onbekeerde dronkaard? Waarom, als God hem in die toestand heeft gebracht voor Zijn eigen genadig doel? Zal hij bidden dat hij, voordat hij sterft, behouden zal worden? Waarom, als hij toch wel gered wordt en nog meer aardse vreugde aan zijn behoudenis beleven zal door langer in zonde te leven? Deze filosofie moet, uit de aard der zaak, iemands gebedsleven ondermijnen en laat hem nauwelijks enige reden om te bidden.

Evangelisatie. De apostel Paulus gaf zichzelf over aan een leven vol lijden, zwoegen en tranen om mensen voor Christus te winnen, maar waarom? Waarom missionarissen naar de heidenen zenden als meer zonde en leed tenslotte onvermijdelijk een grotere zegen en vreugde brengen? We vragen ons in alle ernst af, waarom laten we hen niet naar Christenloze graven gaan en naar de grote witte troon zodat hun behoudenis tenslotte meer glorieus zal zijn?

De toorn van God. Steeds maar weer lezen we in de Bijbel van de toorn van God over zonde en zondaren, maar waarom? Als Hij het plan had en de veroorzaker is om de mensen te laten zondigen, zou het dan niet onredelijk zijn van Hem om daarover dan kwaad te zijn?

De oordelen van God. Deze, vertellen de Alverzoeners ons, zijn meestal disciplinair en helend. Maar waarom dan ook maar enig oordeel, want tucht is toch een familie kwestie? *“Want dien de Heere lief heeft, kastijdt Hij, en Hij geeselt een iegelijk zoon dien Hij aanneemt”* (Hebr. 12:6) in zulke gevallen komt er geen rechtbank aan te pas.

Het is veelbetekenend dat de Alverzoeners in het algemeen ook de fundamenten van het geloof ontkennen die verband houden met de Heilige Geest en de Persoon en het werk van Christus. Mr. Knoch en degenen die met hem verbonden zijn ontkennen dat de Heilige Geest een onderscheiden lid is van de Godheid, ze ontkennen de godheid van Christus en spreken van een “mystieke drie eenheid”. Ze ontkennen de maagdelijke geboorte van Christus, Zijn plaatsvervangende dood of Zijn lichamelijke opstanding niet maar hun filosofie ontken de belangrijkheid van dit alles, want van welke belangrijkheid, bijvoorbeeld, is Zijn dood voor de zonde als Hij God niet is? Hoe kan een mens, of zelfs een engel, betalen voor de zonden der wereld?

Bij het sluiten van dit gedeelte aangaande Alverzoening smeken we met zowel de geredden als voor de niet geredden dat we niet verleid worden. De grote vraag van de menselijke bestemming is niet op te lossen door het bepalen van de wezenlijke betekenis van slechts enkele woorden als: allen, eeuw en hel (Hades). Zinnen en paragrafen hebben ook betekenissen en in de Schrift worden hemel en de poel van vuur gepresenteerd als alternatieven, en de bestemmingen van de geredden en de niet geredden staan lijnrecht tegenover elkaar. *“Want alzóó lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe”* (Joh.3:16). *“Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem”* (Joh.3:36).

Maar aangezien de woorden van de Schrift hun belangrijkheid hebben, laten we er acht op slaan hoe God het woord Telos, of einde gebruikt in verbinding met de ongelovigen:

“.....van welke het einde zal zijn naar hunne werken” (2Kor.11:15).

“welker einde is het verderf.....” (Fil.3:19).

“....welker einde is tot verbranding” (hebr.6:8).

*“.....welk zal het einde zijn dergenen die het Evangelie Gods ongehoorzaam zijn?”
(1Petrus 4:17).*

Als de beweringen van de Alverzoeners gezond waren zou iemand toch verwachten dat de Schriften zouden besluiten met een glorieus tafereel waarin allen gered zijn, maar dat is ver bezijden de waarheid. Het sluit eerder met een waarschuwing en een dringend pleidooi:

*“...Zie, Ik maak alle dingen nieuw.....Maar den vreesachtigen, en ongelovigen.....hun deel is in den poel die brandt van vuur en zwavel, hetwelk is de tweede dood”
(Op.21:5-8).*

“Zalig zijn zij die zijne geboden doen.....maar buiten zijn de honden.....” (Op.22:14,15).

“En de Geest en de Bruid zeggen: Kom. En die het hoort, zegge: Kom. En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet” (Op.22:17).

De apostel Paulus doelt er ook duidelijk op dat er een dag zal komen die niet de welaangename tijd zal zijn om behouden te worden, hij pleit:

“Zie, nu is het de welaangename tijd, zie, nu is het de dag der zaligheid” (2Kor.6:2).